

Ikävyys

Mi ikävyys,
mi hämäryys sieluni ympär
kuin syksy-iltanen autiol maall?
Turha vaiva täällä,
turha onpi taistelo
ja kaikkisuus mailman, turha!

En taivasta
mä tahdo, en yötä Gehennan,
enp' enään neitosta syliini suo.
Osani vaan olkoon:
tietämisen tuskast pois,
kaik' äänetön tyhjyys olkoon.

No, ystävät!
Teit' kerranpa viimeisen pyydän,
oi! kuulkaat mitä nyt anelen teilt:
Tuonen-tupa tehkää
poijan tämän asunnoks;
hän kätköhön mullan astuu.

Mun hautani
nyt kaivakaat halavain suojaan
ja peitol mustal se peittäkää taas,
sitten ainiaksi
kartanostain poistukaat;
mä rauhassa maata tahdon.

Ja kumpua
ei haudallein kohokoon koskaan,
vaan multa kedoksi kamartukoon,
ettei kenkään tiedä,
että lepokammioin
on halavan himmeän alla.

(Kanervala, 1866)

